

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 26 października 2018 r. Skarżąca J. P. złożyła w imieniu swoim jak i w imieniu swojego małoletniego syna (...) M. oraz (...) Sp. z o.o. zawiadomienie o konieczności ustalenia legalności czynności faktycznych i prawnych podejmowanych przez radcę prawnego L. Z., w imieniu jej byłego partnera życiowego, biznesowego oraz ojca małoletniego (...) M. tj. A. M.. Skarżąca w piśmie w dnia 26 października 2018 r. wskazywała, że radca prawny L. Z. dokonał szeregu czynności faktycznych i prawnych oraz wszczął szereg postępowań sądowych, w oparciu o udzielone mu w dniu 17 maja 2016 r. i 18 lipca 2016 r. pełnomocnictwo przez A. M., pomimo oczywistych wątpliwości do możliwości samodzielnego podejmowania czynności prawnych przez A. M., bowiem w październiku 2013 r. doznał on udaru mózgu w wyniku, którego utracił zdolność do czynności prawnych na terytorium Niemiec, a opieka prawna nad nim sprawowana jest przez jego żonę w oparciu o tzw. pełnomocnictwo prewencyjno – opiekuńcze. Skarżąca wskazała w piśmie również na wątpliwości co do możliwości pokierowania swoimi działaniami z pełnym rozeznaniem przez uczestniczącego w tych czynnościach A. M.. Pismem z dnia 11 grudnia 2018 r. Skarżąca uzupełniła skargę z dnia 26 października 2018 r., w którym wskazała że w jej ocenie radca prawny dopuścił się naruszenia art. 43 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uchwalonego Uchwałą nr 3/2014 (...) z dnia 22 listopada 2014 r., poprzez posługiwanie się pełnomocnictwem udzielonym przez A. M. – pozbawionego możliwości samodzielnego podejmowania decyzji i pokierowania swoimi działaniami z pełnym rozeznaniem na skutek przebytego w 2013 r. udaru mózgu i utratę na terenie Niemiec zdolności do czynności prawnych jak również art. 6 (...) poprzez nieuzasadnione i bezpodstawne kierowanie wezwań.

Postanowieniem z dnia 19 grudnia 2018 r. sygn. akt RD 204/18 Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. na podstawie art. 303 k.p.k., art. 305 k.p.k., art. 325a § 1 k.p.k w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 06 lipca 1982r. o radcach prawnych wszczęła dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego L. Z. przewinień dyscyplinarnych polegających na:

1.

naruszeniu postanowień art. 43 ust. 1 i 2, art. 44 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06 lipca 1982r. o radcach prawnych, poprzez niezachowanie należytej staranności w wykonywaniu czynności zawodowych tj. prowadzenie sprawy w imieniu Pana A. M., który ze względu na stan zdrowia nie mógł świadomie powierzyć prowadzenia procesów sądowych przeciwko J. P. i udzielić pełnomocnictwa,

2.

naruszeniu postanowień art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06 lipca 1982r. o radcach prawnych, poprzez przekroczenie zakresu udzielonego mu pełnomocnictwa i domaganie się od Pani J. P. przelewu środków pieniężnych na jego rachunek bankowy.

Postanowieniem z dnia 01 kwietnia 2019 r. sygn. akt RD 204/18 Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. na podstawie art. 313 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych przedstawiła radcy prawnemu L. Z. zarzut, że:

1.

w okresie od 17 maja 2016 r. do chwili obecnej posługuje się pełnomocnictwami udzielonymi przez Pana A. M., który ze względu na swój stan zdrowia nie mógł świadomie powierzyć prowadzenia procesów sądowych przeciwko J. P. i udzielić pełnomocnictw w tym zakresie tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w art. 43 ust. 1 i 2, art. 44 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06 lipca 1982r. o radcach prawnych, poprzez niezachowanie należytej staranności w wykonywaniu czynności zawodowych,

2.

w dniu 23 sierpnia 2016 r. oraz w dniu 04 czerwca 2018 r. we W. skierował do Pani J. P. wezwania do zapłaty, wskazując w nich rachunek bankowy prowadzonej kancelarii prawnej, jako właściwy do wpłaty należności, tymczasem z pełnomocnictw dołączonych do wezwań nie wynika, aby mocodawca Pan A. M. upoważnił radcę prawnego L. Z. do odbioru jakichkolwiek należności, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06 lipca 1982r. o radcach prawnych, poprzez przekroczenie zakresu udzielonego mu pełnomocnictwa i domaganie się od Pani J. P. przelewu środków pieniężnych na jego rachunek bankowy.

Postanowieniem z dnia 25 września 2019 r. sygn. akt RD 204/18 Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych postanowiła umorzyć dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego L. Z. przewinienia dyscyplinarnego polegającego na:

1.

posługiwaniu się przez radcę prawnego L. Z. w okresie od 17 maja 2016 r. do dnia wydania postanowienia pełnomocnictwami udzielonymi przez Pana A. M., który ze względu na swój stan zdrowia nie mógł świadomie powierzyć prowadzenia procesów sądowych przeciwko J. P. i udzielić pełnomocnictw w tym zakresie tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w art. 43 ust. 1 i 2, art. 44 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06 lipca 1982r. o radcach prawnych, poprzez niezachowanie należytej staranności w wykonywaniu czynności zawodowych,

2.

skierowaniu przez radcę prawnego L. Z. w dniu 04 czerwca 2018 r. we W. skierował do Pani J. P. wezwania do zapłaty, wskazując w nich rachunek bankowy prowadzonej kancelarii prawnej, jako właściwy do wpłaty należności, tymczasem z pełnomocnictw dołączonych do wezwań nie wynika, aby mocodawca Pan A. M. upoważnił radcę prawnego L. Z. do odbioru jakichkolwiek należności, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06 lipca 1982r. o radcach prawnych, poprzez przekroczenie zakresu udzielonego mu pełnomocnictwa i domaganie się od Pani J. P. przelewu środków pieniężnych na jego rachunek bankowy.

W uzasadnieniu postanowienia Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego stwierdziła, że nie ustaliła okoliczności wskazujących na popełnienie przez radcę prawnego L. Z. przewinień dyscyplinarnych opisywanych w skardze przez Skarżącą, bowiem jak wynika ze zgromadzonych w trakcie postępowania dowodów, Pan A. M. nie jest osobą pozbawioną w części lub w całości zdolności do czynności prawnych oraz nie jest osobą chorą psychicznie. Fakt przebycia w 2013 r. udaru mózgu nie jest jednoznaczny z pozbawieniem Pana A. M. zdolności do czynności prawnych. Przedłożone do akt sprawy opinie psychiatryczne i psychologiczne wydane na potrzeby toczących się postępowań sądowych nie mogą być podstawą do przyjęcia że Pan A. M. nie może dokonywać czynności prawnych. Jednocześnie Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego w uzasadnieniu postanowienia wskazała, że sama Skarżąca przyjęła od Pana A. M. w dniu 12 listopada 2014 r. (a więc po odbytym udarze mózgu) pełnomocnictwo do reprezentowania spółki. Przyjmując je nie miała wątpliwości co do stanu zdrowia mocodawcy i udzielonego pełnomocnictwa nie kwestionowała. Pełnomocnictwo to udzielone zostało w formie aktu notarialnego i w tym przypadku również notariusz nie miał wątpliwości co do zdolności Pana A. M. do jego udzielenia.

W uzasadnieniu postanowienia Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazała, że przedłożone do akt sprawy potwierdzenie czynności z dnia 24 lipca 2019 r. podpisane przez Pana A. M. wskazuje, że wskazywanie w wezwaniach do zapłaty rachunku bankowego kancelarii radcy prawnego L. Z. było z klientem uzgodnione i wynikało z udzielonego pełnomocnictwa.

Skarżąca J. P. na powyższe postanowienie wniosła do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. zażalenie z dnia 18 października 2018 r., które z uwagi na jego treść i charakter spełnia wymogi formalne dla środka odwoławczego od przedmiotowego postanowienia w postępowaniu dyscyplinarnym.

Skarżąca J. P. wnosi w zażaleniu o uwzględnienie zażalenia, uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Trafnie ustala Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego, iż nie zachodzą okoliczności wskazujące na popełnienie przez radcę prawnego L. Z. przewinień dyscyplinarnych, polegających na:

1.

posługiwaniu się przez radcę prawnego L. Z. w okresie od 17 maja 2016 r. do dnia wydania postanowienia pełnomocnictwami udzielonymi przez Pana A. M., który ze względu na swój stan zdrowia nie mógł świadomie powierzyć prowadzenia procesów sądowych przeciwko J. P. i udzielić pełnomocnictw w tym zakresie tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w art. 43 ust. 1 i 2, art. 44 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06 lipca 1982r. o radcach prawnych, poprzez niezachowanie należytej staranności w wykonywaniu czynności zawodowych,

2.

skierowaniu przez radcę prawnego L. Z. w dniu 04 czerwca 2018 r. we W. skierował do Pani J. P. wezwania do zapłaty, wskazując w nich rachunek bankowy prowadzonej kancelarii prawnej, jako właściwy do wpłaty należności, tymczasem z pełnomocnictw dołączonych do wezwań nie wynika, aby mocodawca Pan A. M. upoważnił radcę prawnego L. Z. do odbioru jakichkolwiek należności, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 06 lipca 1982r. o radcach prawnych, poprzez przekroczenie zakresu udzielonego mu pełnomocnictwa i domaganie się od Pani J. P. przelewu środków pieniężnych na jego rachunek bankowy.

Zarówno zażalenie podtrzymujące w gruncie rzeczy zawiadomienie jak i samo w tej sytuacji przedmiotowe zawiadomienie, oparte są na założeniu że radca prawny L. Z. nie powinien podejmować się ochrony interesów Pana A. M., ze względu na fakt że A. M. nie był w stanie zupełnie świadomie udzielić radcy prawnemu kolejnych pełnomocnictw oraz że nie radca prawny L. Z. nie mógł wskazywać na wezwaniach do zapłaty numeru rachunku bankowego kancelarii.

Zgodnie z przepisem art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Oznacza to, że odpowiedzialność dyscyplinarną można przypisać radcy prawnemu jedynie w wypadku wykazania, że dopuścił się on działania sprzecznego z prawem, Kodeksem Etyki Radcy Prawnego (Załącznik do uchwały nr 3/2014 (...) Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014r.) lub działanie jego jest sprzeczne z godnością zawodu. Jednocześnie wskazać należy, że ażeby przypisać radcy prawnemu zawinione zachowanie podlegające odpowiedzialności dyscyplinarnej koniecznym jest wykazanie jakim dokładnie zachowaniem, którą normę prawa ten radca prawny naruszył. Wykazanie to powinno nastąpić na podstawie dowodów przeprowadzonych w postępowaniu. W przeciwnym wypadku na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.c. w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie jego popełnienia. Zgodnie z art. 13 kodeksu cywilnego osoba, która ukończyła lat trzynaście, może być ubezwłasnowolniona całkowicie, jeżeli wskutek choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego rodzaju zaburzeń psychicznych, w szczególności pijaństwa lub narkomanii, nie jest w stanie kierować swym

postępowaniem. Osoba, która jest całkowicie ubezwłasnowolniona nie ma zdolności do czynności prawnych (art. 12 k.c.). Ubezwłasnowolnienie przeprowadza się według przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Przeprowadzone przez Z-cę Rzecznika Dyscyplinarnego postępowanie dowodowe nie wykazało, ażeby wobec A. M. wydane zostało prawomocne postanowienie o jego ubezwłasnowolnieniu, które to powodowałoby utratę zdolności do czynności prawnych. Jeśli więc A. M. ma zdolność do czynności prawnych to posiada również prawo do udzielenia pełnomocnictwa, zarówno radcy prawnemu L. Z., jak i osobom trzecim. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ważności udzielonego przez A. M. pełnomocnictwa radcy prawnemu L. Z.. Podnieść należy, że ważności pełnomocnictwa, na podstawie którego występował w procesach sądowych w imieniu A. M., radca prawny L. Z. nie kwestionował żaden sąd powszechny, bowiem w aktach sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu wskazującego na taką możliwość. Jeśli więc, jak sama Skarżąca wskazywała w trakcie postępowania przed Z-cą Rzecznika Dyscyplinarnego, radca prawny L. Z. reprezentował A. M. w szeregu postępowaniach sądowych, a w żadnym z tych postępowań nie uznano udzielonego pełnomocnictwa za nieważnego, to brak jest również podstaw do stawiania radcy prawnemu L. Z. zarzutu działania wbrew treści art. 43 (...). Podnieść należy, że zgodnie z art. 8 (...) radca prawny, świadcząc klientowi pomoc prawną, postępuje lojalnie i kieruje się dobrem klienta w celu ochrony jego praw. W niniejszej sprawie nie zostało wykazane, że radca prawny L. Z. nie postępował lojalnie wobec swojego mocodawcy A. M. oraz że nie kierował się jego dobrem, a więc przyjąć należy, że wszelkie czynności wykonywane były w zgodzie z przepisami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w interesie klienta. Z faktu, że czynności te pozostają w sprzeczności z interesem przeciwnika procesowego A. M. tj. z interesem Skarżącej J. P., nie można wyprowadzić wniosku, że radca prawny L. Z. działa niezgodnie z zasadami etyki zawodowej obowiązującymi radców prawnych.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego niezasadne jest również zażalenie Skarżącej w zakresie naruszenia przez radcę prawnego L. Z. art. 6 (...). Fakt możliwości pobrania przez radcę prawnego L. Z. należności od Skarżącej J. P. na rachunek bankowy kancelarii prawnego radcy prawnego został potwierdzony przez samego klienta A. M.. Jeśli więc w tym zakresie radca prawny działał zgodnie z wolą i interesem klienta nie można postawić radcy prawnemu zarzutu naruszenia art. 6 (...), bowiem radca prawny wykonywał swoje czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami. Nie doszło wobec tego również do naruszenia art. 37 (...).

Nie jest zasadne również w ocenie Sądu Dyscyplinarnego kwestionowanie w zażaleniu zakresu udzielonego pełnomocnictwa i stwierdzenie, że „zakres pełnomocnictwa stanowi odpowiednik zakresu pełnomocnictwa, co za tym idzie winien znaleźć swoje egzemplifikacje w udzielonym pełnomocnictwie lub umowie. Takiego dowodu obwiniony nie przedłożył”. Przeprowadzone przez Z-cę Rzecznika Dyscyplinarnego postępowanie dowodowe w wystarczającym stopniu wykazało, że radca prawny L. Z. nie dopuścił się naruszenia przepisów zarówno ustawy o radcach prawnym jak i przepisów zasad etyki obowiązujących radców prawnych, brak więc jest podstaw do przeprowadzania dowodów nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wobec tego, zdaniem Sądu Dyscyplinarnego, Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego w zaskarżonym postanowieniu prawidłowo oceniła wystąpienie podstaw do wydania postanowienia o umorzeniu dochodzenia w sprawie.

Tym samym wobec wykazania w toku postępowania odwoławczego przesłanek utrzymania w mocy zaskarżonego postanowienia z dnia 25 września 2019 r. sygn. akt RD 204/18 o umorzenia postępowania w niniejszej sprawie, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. i art. 465 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych należało orzec jak na wstępie.

Łączne koszty postępowania wyniosły 1.000,00 zł, kosztami tymi w całości została obciążona Okręgowa Izba Radców Prawnych we W., zgodnie z przepisem art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych od niniejszego postanowienia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. nie przysługuje środek odwoławczy.